

rer, f. eks. reparationer og vask.

Til § 37

Bestemmelsen bemyndiger justitsministeren til at fastsætte regler om, at skriftlige aftaler og dokumenter, der er omfattet af loven, skal være påtrykt en af ministeren udfærdiget vejledning om køberens retsstilling. Bestemmelsen svarer til § 37, stk. 2, i udvalgets udkast. Det er muligt, at der vil vise sig at være behov for en sådan vejledning, dog formentlig kun i forbrugerkøb. Værdien af vejledningen vil i høj grad afhænge af, om den kan udarbejdes i en overskuelig form uden at blive for omfattende.

I givet fald kan der formentlig især være behov for at vejlede om, hvorvidt købet giver kreditor ret til at tage det solgte tilbage, og på hvilken måde tilbagetagelse skal ske, samt om køberens retsstilling efter lovforslagets §§ 9, 13, 23 og 28. Også købeloven indeholder en række bestemmelser, som er af væsentlig betydning for kreditkøberens retsstilling, særlig hvor det købte viser sig at være mangelfuldt. Det er derfor muligt, at en eventuel vejledning i medfør af § 37 også bør informere om de vigtigste beføjelser, som køberen har efter købeloven.

Til § 38

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til § 17 i kreditkøbsudvalgets lovudkast, jfr. betænkningen s. 84.

Bestemmelsen har betydning for sælgerens oplysningspligt efter § 8, stk. 1, nr. 3-6, og i kontokøb for kreditors oplysningspligt efter § 33, nr. 3-4, og § 34, nr. 3. Det kan kun aftales, at renten skal variere med forhold, som kreditor er uden indflydelse på, f. eks. Nationalbankens diskonto. Oplysningerne skal i så fald gives på grundlag af renten på tidspunktet for oplysningerne og med angivelse af, hvorledes renten er variabel.

Til § 39

1. Bestemmelsen, som afløser § 38 i betækningsudkastet, sanktioneres civilretligt overtrædelse af pligten til i forbrugerkøb, der ikke sker i henhold til en kontoaftale, at oplyse kreditomkostningerne efter § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, og stk. 2.

2. Som nævnt under pkt. 7. i. i de almindelige bemærkninger har udvalgets flertal i betækningsudkastet skitseret en løsning, hvorefter tilsidesættelse af oplysningspligten efter lovudkastet civilretligt bør sanktioneres således, at manglende eller

urigtige oplysninger som altovervejende hovedregel medfører, at køberen alene har pligt til betaling af kontantprisen for det solgte. Kun hvis kreditor kan bevise, at køberen dog har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme aftalen, sker der ingen nedsættelse af køberens forpligtelse. Baggrunden for flertallets forslag er, at udvalget har tilstræbt i videst muligt omfang at sikre overholdelsen af de foreslåede regler gennem civilretlige sanktioner. Udvalget har særlig overvejet, om kreditomkostningerne i stedet burde nedsættes med et beløb, der fastsættes skønsmæssigt under hensyn til betydningen af den manglende eller urigtige oplysning, men har forkastet denne mulighed, da den må antages at ville give anledning til store retstekniske vanskeligheder, jfr. betænkningen s. 112.

Udvalgets mindretal er betænkelig ved, at overtrædelse af pligten til at oplyse de enkelte ydelser, disses antal og forfaldstid (lovforslagets § 8, stk. 1, nr. 6) sanktioneres civilretligt, men er i øvrigt enig med flertallet, jfr. betænkningen s. 113.

3. Justitsministeriet er enig i, at man så vidt muligt bør sikre oplysningspligten overholdt gennem civilretlige frem for strafferetlige sanktionsbestemmelser, og at en civilretlig sanktionsbestemmelse ikke bør gøres skønsmæssig. Man finder imidlertid, at den af udvalget skitserede ordning indebærer, at køberen i almindelighed vil blive stillet langt bedre, end han kunne have rimelig forventning om, og at der derfor ligger et betydeligt pønalt element i den af udvalget foreslåede sanktion. Ved overvejelserne af, hvorledes en civilretlig sanktionsbestemmelse bør udformes, har justitsministeriet herefter for det første lagt vægt på, at sanktionen bør have en naturlig sammenhæng med den manglende eller urigtige oplysning. Ved tilsidesættelse af oplysningspligten efter § 8 – om tilsidesættelse af oplysningspligten ved kontoaftaler se nedenfor pkt. 4 – bør en indskrænkning i adgangen til at kræve kreditomkostninger betalt således alene komme på tale over for tilsidesættelse af pligten til at give korrekt oplysning om kreditomkostningerne i medfør af § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, jfr. stk. 2. Justitsministeriet har dernæst lagt vægt på, at køberen ikke bør stilles bedre, end han med rette kunne forvente som følge af de manglende eller mangelfulde oplysninger. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne nedenfor til henholdsvis stk. 1 om retsvirkningerne af kreditors undladelse af at give oplysning om kreditomkostningerne (angivet som et samlet beløb og som en effektiv årlig rente) og stk. 2 om retsvirkningerne af, at kreditor dog har oplyst visse kreditomkost-